

silo na tla in obležal ondi s potrtimi udi, a zaradi tega imajo cirkusi še vedno dovolj pogumnih dirjavcev, plezavcev itd. Zasluzek je dober, in za dober zaslužek se stori marsikaj. Pri takih igravcih je vsak trenotek lahko smrt, toda za denar imajo tudi življenje na prodaj. Odkar je šel Emil Gravelet, kateremu so rekli Blondin, po razpeti vrvi čez slap Niagara, so dobili njegovi stanovski tovariši toliko večji pogum. Blondinovo ime je bilo znano po vsem svetu, ne manj slavno, nego imena kraljev in cesarjev. Čita se, da je njegov glasoviti iz-

se čula vsaj na naši mali zemeljski obli povsod ista govorica. Izginili bi vsi prepiri zaradi narodnosti, imeli bi velikansko skupno slovstvo, in ljudje bi se čutili toliko bolj brate med seboj, ker bi razumeli drug drugega. Umevno je, da bi se bilo tudi meni bolje godilo med Danci v Kodanju.

Kot dijak sem čital v nekem berilu o rokodelskem pomočniku, ki je prišel, iskajoč dela, v Amsterdam. Tu vidi med drugimi hišami posebno veliko in lepo palačo. Rad bi bil izvedel, čegava je, in zato vpraša mimoidočega moža, kako se imenuje gospodar

tęga lepega poslopja.

„Kannitverstan“ odgovori mož in hiti dalje. Premožen gospod, ta Kannitverstan, si misli popotni rokodelčič. Potem pride do morskega pristanišča, kjer je bilo mnogo ladij, med katerimi mu je bila ena najbolj všeč. Zopet vpraša, kdo je njen posestnik.

„Kannitverstan“ se glasi odgovor. Ni čudo, modruje pomočnik, da ima bogati mož poleg krasne hiše tudi krasno ladjo. Sedaj ugleda naš popotnik sijajen mrtvaški sprevod. Črni konji so peljali pozlačeno mrtvaško krsto, ki jo je spremljevala imenitna gospô-

Fot. J. Zazula

Z bohinske železnice: Podbrdo s Petrovega brda.

prehod čez slap reke Niagara prišel gledat tudi princ Waleški, angleški prestolonaslednik. Blondin se je spoštljivo ponudil, da ga ponese v visočini čez reko, kar pa je kraljevič odločno odklonil.

16. Cerkve in kraljevi gradovi v Kodanju.

Kako prijetno bi bilo, če bi se govoril na svetu samo en jezik! Saj je svet neznanstvo majhen v primeri z zvezdami na nebu. Torej ne bi bilo nemogoče, ako bi

da. Tudi on se pridruži zadnjim vrstam pogrebcev ter vpraša enega, kdo je bil bogatin, ki ga nesó na pokopališče. In zopet sliši odgovor: „Kannitverstan“. Kaj ti pomaga vse premoženje ubogi Kannitverstan — govori rokodelec sam s sabo — nesli so te iz lepe hiše, v katero se ne vrneš več. Tudi ponosne ladje ne boš več videl, na malem prostorčku boš počival, in kar si zapustil, pride drugim v roke. Spremil je mrliča prav do jame in bržkone bolj goreče molil za dušo neznanega moža, kakor oni, ki so ga